

Arrest

nr. 69 397 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. MAEX en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 februari 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujrat (Pakistan). U zou een Ahmadi-moslim zijn. U vroeg reeds in 2005 asiel aan in Tsjechië. U zou

afgewezen zijn. In 2007 vroeg u asiel aan in Duitsland. Duitsland zou u terug gestuurd hebben naar Tsjechië. In 2008 zou u een tweede keer asiel aangevraagd hebben in Tsjechië. In juli 2009 zou u vrijwillig zijn teruggekeerd naar Pakistan. Op 9 december 2009 zou u gehuwd zijn. Uw echtgenote zou zich in 2008 hebben bekeerd tot Ahmadi-moslima. Na het huwelijk zouden er rechtzaken en First Information Reports ("FIR's") zijn opgestart tegen u door de ouders van uw echtgenote. U zou Pakistan verlaten hebben in februari 2010. Uw echtgenote is niet mee gevlucht met u. Via Lahore en Dubai kwam u per vliegtuig aan in een voor u onbekend Europees land. Vervolgens reisde u over land verder naar België. Hier diende u een asielaanvraag in op 23 februari 2010.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van uw eigen identiteitskaart, kopies van identiteitskaarten van uw echtgenote, donaties van uw echtgenote, de erkenning van uw broer in Duitsland, UNHCR document van uw broer, kopies van de identiteitskaarten van uw broers in Duitsland, uw eigen immatriculatiekaart, foto's van uw echtgenote en een ontvangstbewijs van Western Union.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs van uw ingeroepen problemen kunt voorleggen. Volgens u zouden er rechtzaken tegen u bestaan (zie gehoorverslag CGVS p.14). Van deze rechtzaken kon u geen documenten voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Er zouden ook First Information Reports ("FIR's") tegen u uitgevaardigd zijn (zie gehoorverslag CGVS p.15). Hierbij moet opgemerkt worden dat u ook geen documenten heeft van deze beweerde "FIR's" (zie gehoorverslag CGVS p.18). De politie zou uw huis binnengevallen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.15). Van deze invallen van de politie heeft u ook geen enkel bewijs (zie gehoorverslag CGVS p.16). Ook was w kennis aangaande de beweerde "FIR's" summier. U zou beschuldigd zijn van het bekeren van een soenni-moslim, van het ontrouw maken van uw echtgenote en van kidnapping (zie gehoorverslag CGVS p.15). U weet niet hoeveel "FIR's" er zijn uitgevaardigd of op basis van welke artikelen u werd beschuldigd (zie gehoorverslag CGVS p.15). Uw echtgenote zou u verteld hebben dat er een zaak was tegen u (zie gehoorverslag CGVS p.15). U verklaarde dat de "FIR's" nog steeds bestaan, dit omdat u niet verscheen voor de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p.17). Toen u werd gevraagd of u dan een oproepingsbrief heeft, verklaarde u dat u geen summons (oproepingsbrieven) ontving omdat u geen vast adres had (zie gehoorverslag CGVS p.17). Vervolgens wijzigde u uw verklaring over hoe u wist dat u voor de rechtbank moest verschijnen en stelde u dat u het had over de politierapporten en niet over de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p.17). Deze vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U gaf aan dat uw leider op de hoogte was van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS p.16). U stelde dat uw leider u niet kon helpen en dat hij aangaf dat het beter was om te vluchten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Ahmadi's die met ernstige problemen te kampen hebben hun voorzitter kunnen informeren. Op basis van de verslagen van de voorzitters worden de maandelijkse rapporten over vervolging van de Ahmadi-gemeenschap opgesteld. Volgens u heeft uw leider uw problemen niet opgeschreven (zie gehoorverslag CGVS p.17). U heeft ook geen advocaat geraadpleegd om naar uw "FIR's" te informeren. Uw bewering dat advocaten soennieten zijn die u niet kunnen helpen is onvoldoende (zie gehoorverslag CGVS p.17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah beschikt over een panel van Ahmadi-advocaten die juridische bijstand verlenen. Daar u verklaarde dat de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah op de hoogte was van u problemen en u een tijd in Rabwah verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.17), had u dan ook op hen een beroep kunnen doen. Dat u dit niet deed, breekt het geloof in uw beweerde vrees voor vervolging af.

Uw verklaringen aangaande het paspoort dat u zou hebben gebruikt bij uw reis van Pakistan naar Europa zijn weinig aannemelijk. U wist enkel dat u reisde met een Pakistaans paspoort dat uw eigen foto bevatte (zie gehoorverslag CGVS p.12). U kende verder geen gegevens over dit paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.12). Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u ook ontwijkende antwoorden gaf op de vraag of u afspraken had gemaakt met de smokkelaar indien u gecontroleerd werd. U verklaarde dat u zijn naam niet kende en dat uw vader de reis regelde (zie gehoorverslag CGVS p.11). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het ongeloofwaardig dat u zulke reis naar Europa ondernam zonder meer gegevens over dat paspoort te kennen. U beweerde dat u de namen en data kende van het paspoort maar dat u alles bent vergeten (zie

gehoorverslag CGVS p.12). Dat u ongeletterd bent, is geen afdoende reden dat u geen gegevens kon aangeven tijdens het gehoor.

Er dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u in juli 2009 Tsjechië **vrijwillig** hebt verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zou teruggekeerd zijn naar Pakistan. U kon hier ook geen bewijzen van voorleggen dat u terugkeerde naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.7). Wat er ook van zij, u koos voor een vrijwillige terugkeer naar Pakistan wat er op wijst dat u op dat moment geen vrees kende voor vervolging.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopies van uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw echtgenote, de foto's en donaties van uw echtgenote kunnen aanvaard worden. Ze wijzen enkel op uw identiteit en uw huwelijk, zaken die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de documenten aangaande uw broers moet aangestipt worden dat het hier om uw eigen en individuele asielaanvraag gaat en beslissingen met betrekking tot uw broers in andere landen dan ook weinig relevant zijn. Uw eigen immatriculatiekaart en het ontvangstbewijs van Western Union voegen niets wezenlijks toe aan uw asielrelaas. Het bewijst enkel dat u hier werkt en dat u geld hebt ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift diverse persberichten en andere berichten, voornamelijk afkomstig van *Ahmadiyya, Foreign Missions Office* en *Ahmadiyya Muslim Jamaat*.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt Ahmadi-moslim te zijn en vervolgd te worden door zijn schoonfamilie omdat hij zijn (oorspronkelijk Soennitische) vrouw zou gevraagd hebben zich te bekeren tot zijn geloof. Verzoeker stelt dat er een rechtszaak tegen hem aanhangig is gemaakt en "FIR's" werden uitgevaardigd.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, nr. 204). De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit

tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2.1. Verzoekers asielaanvraag is geheel gesteund op zijn huwelijk met een tot het Ahmadiya geloof bekeerde vrouw. Er kan dan ook verwacht worden dat hij zijn huwelijk aantoont te meer nu verzoeker niet kan aantonen dat hij in 2009 vrijwillig teruggekeerd zou zijn naar Pakistan. Verzoeker heeft geen originele identiteitsdocumenten, noch van zichzelf, noch van zijn echtgenote. Hij legt fotokopies neer van de identiteitskaart van zijn echtgenote zonder vertaling. Voorts –en niet in het minst– blijft verzoeker in gebreke de bekering van zijn echtgenote aan te tonen. Aldus faalt verzoeker in zijn medewerkingsplicht nu geen redenen hem kunnen beletten deze feiten genoegzaam aan te tonen.

3.2.2. In zover verzoeker de feiten volhoudt, heeft hij evenmin beroep gedaan op de beschermingsstructuren van zijn eigen gemeenschap. Indien verzoeker verklaart vervolgd te worden door zijn schoonfamilie dan kan minstens verwacht worden dat hij kan toelichten welke maatregelen hij genomen heeft voor zichzelf en vooral voor zijn echtgenote. Echter kan vastgesteld worden dat volgens verzoekers verklaringen, zijn echtgenote zich heeft bekeerd in 2008 toen hij in Tsjechië verbleef en hij minstens reeds drie jaar uit Pakistan vertrokken was. Voorts zou verzoeker in 2009 gehuwd zijn zodat evenmin aannemelijk is dat zijn echtgenote zich bekeerde omwille van verzoeker. Ten slotte komt weinig waarschijnlijk voor dat verzoeker wordt vervolgd voor een bekering van een vrouw waarmee hij geen band had op het ogenblik van haar bekering. Dit klemmt te meer nu verzoeker niet aangeeft dat deze vrouw zelf werd vervolgd terwijl zij afvallige is en aldus het voorwerp van de specifiek ingeroepen reden tot vervolging is. Verzoekers verklaringen zijn dan ook noch logisch, noch coherent.

4. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoeker zijn gerechtelijke vervolging in Pakistan niet aantoont. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen omtrent de beweerde rechtszaak en “FIR’s” ongeloofwaardig waren en er geen enkel begin van bewijs voorhanden is. Verzoeker herhaalt dat hij de “FIR’s” nooit daadwerkelijk gezien heeft zodat er ernstig aan het bestaan ervan moet worden getwijfeld. Bovendien heeft verzoeker geen poging ondernomen om zich dienaangaande te informeren, laat staan hulp in te roepen van een advocaat of de Rabwah-gemeenschap. De ongeletterdheid of het niet verblijven op een zelfde adres in Pakistan kan geenszins in de weg staan de “FIR’s” te verkrijgen, minstens zich te informeren over de inhoud ervan, te meer nu verzoeker wel in staat is meerdere keren naar Europa te reizen en zich bij de asielinstanties aan te melden in Tsjechië, Duitsland en België. Dat hij zich niet over zijn eigen situatie kan informeren in Pakistan of tot zijn eigen Ahmadi-autoriteiten kan richten in Rabwah is dan ook niet ernstig. Verzoeker toont dan ook niet aan omwille van een persoonlijke vervolging zijn land verlaten te hebben.

4.1.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet ontkent dat er in Pakistan een zware discriminatie bestaat van religieuze minderheden, zoals de Ahmadi, en dat men vervolgd kan worden voor het feit dat men tot een dergelijke minderheid behoort en dat er evenmin wordt tegengesproken dat Ahmadi geen bescherming genieten van de overheidsinstanties zelf. De Raad merkt op dat uit het loutere feit dat de bestreden beslissing niet op algemene wijze ingaat op de situatie van de Ahmadi in Pakistan, hogerstaande beweringen allerminst stilzwijgend zouden kunnen worden afgeleid uit de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet immers niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.2. Verzoeker meent voorts dat het loutere lidmaatschap van de Ahmadi-gemeenschap een vervolging uitmaakt nu ze zeer zwaar gediscrimineerd worden in Pakistan en onder meer geen toegang hebben tot onderwijs en geen normale toegang tot de arbeidsmarkt. Verzoeker zou zelf ook geen toegang gehad hebben tot onderwijs. Verzoeker en zijn broers zouden herhaaldelijk het slachtoffer zijn geweest van religieus geweld. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift diverse berichten waaruit zou moeten blijken dat er in de afgelopen 10 jaar nog steeds sprake is van zwaar religieus geweld met zelfs meerdere doden en waaruit verzoeker afleidt dat er in Pakistan van overheidswege op geen enkele wijze enige bescherming wordt of kan worden geboden aan Ahmadi. Verzoeker verwijst verder naar de website <http://www.thepersecution.org>. De Raad benadrukt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en diverse persberichten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging

dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

4.3. Verzoekers bewering dat hij geen enkele weet heeft van een panel van Ahmadi-advocaten die zijn belangen kunnen verdedigen en het CGVS geen enkel stuk aanhaalt waaruit dit zou kunnen blijken, berust op een onzorgvuldige lezing van het administratief dossier en bijgevoegde objectieve landeninformatie. Voorts merkt de Raad op dat het aan verzoeker is om zichzelf te informeren over en gebruik te maken van zijn nationale beschermingsmogelijkheden, te meer nu de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoeker zelfs geen pogingen hiertoe ondernomen heeft. Overigens heeft verzoeker zelf informatie van de Ahmadi-gemeenschap toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit kan blijken dat deze gemeenschap de situatie nauwgezet volgt en tussenkomt bij de autoriteiten.

4.4. Verzoeker gaat er ten slotte aan voorbij dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de nood aan internationale bescherming. Verzoeker brengt géén afdoende en overtuigende gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade louter en alleen op grond van de asielaanvraag van zijn broers in Duitsland en de Verenigde Staten (RvV 22 januari 2009, nr. 21.746; RvV 24 december 2008, nr. 21.107). Dit klemmt te meer nu verzoekers broers in de jaren tachtig -dus vijftientig jaar geleden- naar Duitsland zijn vertrokken en verzoekers asielaanvraag in Tsjechië in 2007 werd afgewezen. Niettegenstaande de bewijslast op verzoeker rust, toont hij evenmin aan waarom zijn broer, die hervestigd werd in de USA, in Nepal de vluchtelingenstatus werd toegekend. Wat de ter terechtzitting neergelegde rechtspraak uit Duitsland betreft, kan de Raad vaststellen dat hieruit niet kan besloten worden dat alle Ahmadi vervolgd worden in Pakistan. Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat het een specifieke situatie betreft, wat door verzoekende partij niet wordt ontkend.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar verschillende persberichten verspreid door de Ahmadi-gemeenschap over de situatie in Pakistan en Indonesië. Hij benadrukt dat de situatie van de religieuze minderheden in Pakistan niet steeds zonder problemen is. Onder meer wordt erop gewezen dat de grondwet het Ahmadi-geloof verbiedt en de strafwetgeving in Pakistan deze gelovigen discrimineert. Indien de Raad niet betwist dat de Ahmadi in de negatieve aandacht staan van de radicale moslimgroeperingen, kan niet algemeen gesteld worden dat alle gelovigen actief worden vervolgd. Immers, ondanks de bestaande, voor de Ahmadi discriminerende wetgeving is er geen sprake van actieve en systematische vervolging door de Pakistaanse autoriteiten. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker vervolgd werd en blijven zijn verklaringen onvoldoende om aan te tonen dat hij in de negatieve aandacht stond van de Soennitische gemeenschap.

5.2. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK